

”

Ești singura persoană,
singurul lucru din
lumea asta care este
al meu! Criminalul
meu, urmăritorul meu,
iubitul meu.

RUNYX

ANNIHILATOR

DARK VERSE #5

Dear Romanian Readers
Thank you for taking this Dark
Verse journey with me. Our love for
dark romance connects us
together and I'm so grateful.
You make writing so worth the magic.
Love,
Runyx.♡

LUNA

SINGURĂ.

Tăcută.

Închisă.

Cu mâinile strânse în jurul genunchilor.

Frisoanele îi zguduiau trupul firav.

Șuvițele de păr îi atârnav pe umeri.

A tras aer adânc, luptându-se cu impulsul de a privi în jur.

Stătea înghesuită în dulăpiorul acela de ore întregi și fiecare oră era tot mai insuportabilă.

Începea să se familiarizeze cu întunericul care până atunci îi apăsase mintea. Bezna, străină până atunci, era de acum o prietenă nouă care o îmbrățișa strâns.

Brațele i s-au mai destins și și-a încrucișat picioarele pe podeaua rece, iar degetele au început să se joace.

Să se joace cu șuvițele de păr, iar și iar, fără oprire.

Ca să vadă, n-a mai încercat să clipească.

Doar a respirat încetisor.

Avea trei ani.

Închisă.

Tăcută.

Singură.

UMBRA

FOC.

Căldură, lumină și viață.

Căldură, distrugere și moarte.

Natura focului îl fascinase întotdeauna, iar culorile, cu atât mai mult. Îi plăcea să privească albastrul care pâlpaia în inima flăcărilor, apoi se transforma într-un galben atât de deschis, aproape alb, încât ar fi putut orbi pe cineva și se adâncea în cele din urmă în tonuri de portocaliu și roșu, ca un apus care înghite cerul.

Da, îi plăcea focul. Întotdeauna îi plăcuse.

Își amintea de momentul în care fusese fascinat pentru prima dată de flăcări. Un băiat de la orfelinat se plângea mereu că simțea cum îl arde pe sub piele. Ideea în sine îl vrăjise. Apoi văzuse flăcările și culorile îi mistuiseră privirea. Restul lumii, restul culorilor nu i s-au mai părut niciodată la fel. Îngrijitorul de la orfelinat spusese că era din cauza ochilor lui de demon, pentru că era un copil-demon. Îi dăduse și un nume inspirat de moarte.

Poate chiar așa era, pentru că în săptămâna aceea îi dăduse foc bărbatului și zâmbise în vreme ce scânteile îi dansau pe trup. Doar sunetul țipetelor lui stricase tabloul. Nu-i plăcea când țipau. Zgomotul îi răsună puternic în urechi și-i lăsa un gust amar. Nu înțelegea de ce poate să simtă gustul sunetelor, dar țipetele erau de nesuportat. Nu, îi plăcea tăcerea lor, până în clipa în care el apărea de nicăieri, și fracțiunea de secundă în care pe fețele lor se citea ceva primar, visceral, chiar înainte să-i omoare.

Nu înțelesese mereu ce însemna privirea aceea. Nu percepea emoțiile. Le vedea și le recunoștea mai târziu, dar nu știa cum era să simtă teroarea sau să trăiască durerea. Sau cum se făcea că alții râdeau, plângeau și empatizau, pe când el nu simțea nimic.

Poate de asta îi captase ea atenția.

Poate pentru că exprima mai multă emoție decât văzuse vreodată la cineva. Poate din cauza flăcărilor din părul ei. Sau poate pentru că-i legase prin ceva ce nu mai putea fi desfăcut.

Oricare ar fi fost motivul, din clipa în care focul ei îl întâlnise pe al lui, soarta îi fusese pecetluită.

Stătea în umbră și o urmărea.

Luminile stroboscopice ale clubului de licitații măturau scena, în centrul căreia stăteau trei femei în robe translucide. Nu se uita la cele din lateral; ochii lui heterocromi erau fixați pe cea din mijloc. Studia felul în care clipea cu ochii în pământ și fața moartă pentru restul lumii. Singurul semn de viață rămânea părul ei, care-i captase atenția încă de la prima întâlnire.

Se prefăcea că soarbe din băutură, întrebându-se cine avea să moară în seara aceea de mâna lui. Toți știau să nu liciteze pentru ea. Șirul de cadavre ale pretendenților ei era un avertisment suficient de clar. Și totuși, cineva o făcea de fiecare dată. Cineva își sfida soarta. Și cineva murea întotdeauna. Ultima dată fusese un glont de lunetist direct în creier, iar sângele nenorocitului stropise pielea ei palidă. De data asta, avea să fie ceva mai personal. Poate să-l stropească cu benzină chiar sub ochii ei.

Ea și-a ridicat capul de parcă i-ar fi simțit privirea. S-a uitat la mulțimea de bărbați bine îmbrăcați și s-a concentrat direct pe colțurile umbrite, pentru că știa că acolo stătea el. I-a plăcut asta.

A văzut momentul în care ea i-a zărit silueta, precum și amestecul de ură și trădare săpat pe chipul ei, vizibil pentru toți cei de față. Ea și-a încleștat pumnii pe lângă corp, iar obsesia lui s-a adâncit și mai tare.

Nu era încă o flacără, ci doar o scânteie. Dar era a lui.

O privea atent, concentrat pe fiecare nuanță a expresiei ei.

Într-o zi, avea să devină un infern, iar el – diavolul care îl controlează.

PARTEA ÎNTÂI

CENUȘA

„În acest abis sălbatic, prevăzător
Dușmanul își aruncă o clipă ochii.”¹

JOHN MILTON, *Paradisul pierdut*

¹ John Milton, *Paradisul pierdut*, traducere de Adina Begu, Editura Aldo Press, București (2004), p. 59. (n. tr.).

CAPITOLUL I

LYLA, ÎN URMĂ CU 5 ANI

ERA PRIMA DATĂ CÂND puneă piciorul într-un club de sex. Deși mai auzise despre astfel de locuri și cunoștea multe fete care ajunseseră acolo, ea, cumva, fusese ferită până acum.

Iar *Moonflame* era cât se poate de exclusivist. Bărbatul care o cumpărase în seara aceea, un tip cu părul cărunt, purta un ceas scump la mână și un costum impecabil. A condus-o pe coridor, către sala mare și deschisă, ținând-o de talie. Totul în jur era luxos, de la candelabrele care atârnavă de tavanele înalte la canapelele de un roșu catifelat și lemnul lucios. Era o opulență pe care Lyla o zărea doar în cele mai întunecate momente ale ei, înainte să se întoarcă, inevitabil, în neant.

Lyla privea oamenii, îmbrăcați mai mult sau mai puțin sumar, răsfirați prin zonele de lounge, stând de vorbă și sorbind din băuturi. Unii bărbați și unele femei purtau măști, în vreme ce alți tineri și tinere își lăsau chipurile descoperite. Era o petrecere pentru cei care își permiteau, iar Lyla simțea cum puterea o presează din toate părțile.

Nepregătită, și-a reprimat teama și l-a urmat pe bărbatul acela până la ușa aflată în capătul opus al sălii luxoase. Fusese isteț: nu participase la licitație. Venise direct la complexul în care locuia și o cumpărase pentru un an. Iar Lyla era îngrozită. Nu-i plăcea privirea sadică

din ochii lui și nici nu știa dacă el aflase despre noul ei contract. De obicei, el urmărea doar licitațiile, așa că nu înțelegea cum ar fi putut să afle de o înțelegere făcută pe timpul zilei.

Îmbrăcăta într-o rochie neagră din șifon vaporos, strânsă în talie, fără nimic pe dedesubt, simțea cum o apasă teama pentru ceea ce urma să aducă noaptea, în timp ce bărbatul cu părul cărunt o conducea într-un fel de auditoriu. În spatele ei se întindea o arenă asemănătoare celor de pe stadioane, cu canapele dispuse pe niveluri înalte, ocupate de oameni care priveau. Însă, în locul unui spațiu central deschis, zona era închisă de pereți înalți, roșii, care formau un fel de incintă, cu o singură deschidere îngustă în mijloc, ca o intrare.

Era un labirint.

N-a apucat să cuprindă totul cu privirea, că monstrul de lângă ea a întors-o cu fața spre public și i-a tras rochia în lateral, oferind priveliștea sânilor ei privirilor flămânde.

— Doamnelor și domnilor, a anunțat el. Cine îmi prinde sclava în seara asta are ocazia să se joace cu ea.

Groaza i-a sfâșiat pieptul. A întors ochii spre fețele cu și fără mască. Erau bolnavi. Toți până la unul. Bolnavi până-n măduva oaselor.

— Nu.

Cuvântul i-a scăpat înainte să-l poată opri, iar palma grea i-a căzut pe obraz.

— Tu nu vorbești, fată!

Cu pielea arzând, și-a plecat privirea spre picioarele lui. Mintea i se lupta cu furia, durerea și dezgustul, știind că n-avea nicio șansă să oprească ceea ce urma. Monstrul i-a tras brațele la spate și i-a legat strâns încheieturile cu un fel de frânghie care-i rodea pielea.

— Fugi! i-a spus monstrul, lovindu-i ușor obrazul încă înfierbântat. Salvează-te preț de câteva minute, până te găsim.

Adrenalina i-a năvălit în vene și n-a mai stat pe gânduri. A dat buzna în labirint, scăpând pentru moment de privirile tuturor. Pereții mai înalți decât ea cu un cap s-au închis în jurul ei, suficient cât s-o ascundă de ochii care o urmăreau. A respirat adânc și a privit în ambele direcții, apoi a cotit la dreapta și a alergat cât a putut de repede, până a ajuns într-o fundătură. Cu pieptul zvâcnind de respirații sacadate și rochia desfăcută pe jumătate, s-a întors brusc la stânga, fără să știe unde merge. Voia doar să fugă, să scape. Dar neputința de a ști că nu exista nicio scăpare i-a făcut ochii să ardă.

Îi ura.

Îi ura pe toți pentru că o făceau să se simtă mai prejos de o ființă umană.

Cu lacrimile curgând pe obrazul fierbinte, prelingându-se pe maxilar și căzând pe podea, s-a întors și a alergat mai departe.

Auzea râsete în jur. Unele voci păreau mult prea aproape, iar pereții parcă se strângeau din ce în ce mai mult. Nici măcar nu se putea opri să se ascundă, știind că puteau s-o vadă din lojele de sus. Și, Dumnezeuule, voia să-i omoare pe toți, să-i distrugă pentru felul în care o tratau! Nu făcuse nimic ca să merite așa ceva. *Nimic.*

După un minut sau o oră – nu știa nici ea –, a cotit la stânga și s-a oprit brusc, uitându-se la o deschidere mică în mijlocul labirintului. De acolo, vedea tot amfiteatrul și și-a dat seama că se afla chiar în centru, expusă tuturor privirilor. Cinci bărbați stăteau pe canapelele de sus. O fată îi făcea sex oral unuia dintre ei; alți doi i-o trăgeau celei de-a doua fete și ultimii se masturbau

reciproc. Pe o altă latură, o femeie mascată privea scena, în timp ce o altă fată o satisfăcea.

Atâția oameni care vedeau că era neajutorată și niciunul dispus să găsească un strop de umanitate ca s-o ajute.

Doi bărbați au apărut din capătul opus al labirintului, cu fețele ascunse de măști. Lyla s-a încordat când au pornit spre ea.

Cu inima în gât, i-a privit cum o apucă de brațe și o târâsc spre mijlocul încăperii. Se zbătea să scape, dar lupta era inutilă. Secunde treceau, iar bărbații vorbeau între ei într-o limbă necunoscută, strângând-o de bicepși.

Înfrântă, a închis ochii și s-a pregătit să piardă.

Și atunci le-a auzit.

Îcnetele și țipetele au răsunat prin aer. A deschis ochii și a clipit. Nu înțelegea de ce toți cei care priveau se grăbeau spre ieșiri.

Monstrul cu părul cărunt care o cumpăraseră stătea pe o canapea, cu gâtul tăiat și cămașa albă îmbibată de sânge. Lyla a privit îngrozită cum ceilalți au fugit spre o ieșire, exact în momentul în care un cuțit a zburat prin aer și s-a înfipt în gâtul unuia dintre bărbații care o țineau. Ceva cald i-a stropit sânii, iar strânsoarea de pe brațe s-a slăbit. Lyla s-a uitat în jos, șocată, la sângele de pe trupul ei. Celălalt bărbat i-a dat drumul și a luat-o la fugă, dar un cuțit i s-a înfipt în spate.

Îngrozită, condusă de un instinct de supraviețuire adânc înrădăcinat, s-a aruncat înapoi în labirint și s-a lipit de perete, alergând spre o oarecare siguranță. Cineva avea o problemă cu cumpărătorul ei, iar ea nu voia să aibă nicio legătură cu asta. Știa că putea fi văzută de la nivelurile superioare, dar a reușit cumva să se ghemuiască și să alerge mai departe. S-a făcut mică de tot, cu respirația sacadată și brațele legate strâns la spate.

A găsit un colț ferit de linia directă a privirilor din zona lojelor și s-a îndreptat de spate. A încercat apoi să-și tragă sufletul, căutând haotic din priviri orice pericol.

Și atunci a simțit cuțitul care i-a atins ceafa.

A încremenit, cu trupul rigid de încordare și inima strânsă de frică.

Lama i-a coborât pe șira spinării și vârful ascuțit abia i-a atins pielea. Un pic mai multă presiune și ar fi spintecat-o. A închis ochii, fiindcă senzația îi stârnea groaza și altceva, mai tulburător, în adâncul sufletului. Se ruga în gând ca ucigașul să n-o tortureze.

A simțit că un corp înalt și cald se lipește de ea din față, în același timp în care lama a continuat să-i alunece pe spate. Și-a strâns pleoapele și brațele au început să-i tremure.

Apoi au venit o răsuflare pe marginea gâtului, un miros ciudat de familiar în nări și vocea morții care-i șoptea la ureche.

— *Ochii, flamma!*

A deschis ochii larg și a lăsat capul pe spate, cuprinsă de șoc și ceva nedefinit.

Ochii lui diabolici, de culori diferite, s-au agățat de-ai ei prin mască, iar ea a simțit că i se taie respirația.

Venise.

Venise după ea.

Omorâse oameni pentru ea.

Lyla a izbucnit în plâns și un val intens și tăios de ușurare i s-a revărsat prin trup.

Când el i-a tăiat legăturile de la mâini, s-a aruncat în pieptul lui. A simțit că trupul lui încremenește pentru o clipă, dar s-a agățat de el. Lacrimile i-au umezit cămașa, mirosul lui a învăluit-o și căldura lui i-a alungat frigul din oase.

A simțit cum îi prinde încheieturile la spate cu o mână – la fel ca legăturile de mai devreme, deși de data asta nu se simțea prizonieră – și îi apucă maxilarul cu cealaltă. Degetul mare i-a urmărit conturul buzelor, apoi i-a șters lacrimile de pe obraz. Privirea lui o urmărea cum plânge cu un fel de fascinație.

El i-a atins obrazul cu buzele, i-a prins lacrimile pe limbă, apoi s-a tras puțin înapoi și a privit-o cu o posesivitate atât de instinctivă, încât ea a simțit-o până în măduva oaselor.

— Nu credeam că o să vii, a șoptit ea în spațiul dintre buzele lor, cu trupul încă răvășit de emoțiile ultimelor minute.

Privirea lui s-a ascuțit. S-a aplecat, vorbind chiar lângă gura ei, și cuvintele lui i-au atins ușor buzele, *atât de aproape*, încât le-a simțit pe piele. Erau o promisiune și o amenințare într-o singură frază care o revendica și o captura deopotrivă.

— Întotdeauna o să vin după tine.

CAPITOLUL 2

LYLA, ÎN PREZENT

MONSTRUL URMA SĂ MOARĂ.

A oftat în sinea ei, uitându-se la bărbatul de vârstă mijlocie, suficient de bătrân cât să-i fie tată, care se apropia de ea în sala de licitații după ce câștigase. Ambianța întunecată, amplificată de luminile stroboscopice, nu reușea să-i ascundă nici înfățișarea plăcută, nici bogăția demonstrată prin fiecare gest. În fond, trebuia să fie bogat ca să participe la licitație, iar aspectul lui nu însemna nimic. Fusesse cu alții mult mai răi. Mai important, știa mai bine ca majoritatea oamenilor că monștrii cei mai îngrozitori se ascund sub chipuri frumoase. Coborau în iadul acesta ca să-și trăiască cele mai detestabile fantezii, apoi se întorceau la suprafață, la fațadele de cetățeni respectabili, morali, cu soții, familii și gărdulețe albe. Pe aceștia îi ura cel mai mult. Era mai ușor să ai de-a face cu un monstru care-și arăta colții de la început decât cu un șarpe ascuns în iarbă.

Privirea bărbatului i-a admirat trupul expus sub roba translucidă, de la gât în jos, peste sânii plini, apoi mai jos, peste sexul epilat, până la unghiile vopsite ale degetelor de la picioare. Chiar și după atâta timp, abia a reușit să-și stăpânească tresărirea provocată de felul libidinos în care o evalua.

Știa de ce licitau pentru ea. Era o raritate, o încântare exotică, cu păr roșcat natural într-o mare de blonde